

ONTWERP VAN MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Samenvatting

Dit instemmingsdecreet heeft betrekking op de goedkeuring van een akkoord inzake het uitwisselen van fiscale gegevens (Eng.: TIEA) met de Caymaneilanden, gebaseerd op de modeltekst voor dergelijke akkoorden van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO). Het enige doel van deze akkoorden betreft het bevorderen van de uitwisseling van fiscale gegevens. Een dergelijk akkoord wordt wereldwijd gesloten met landen die geen of nauwelijks belastingen heffen op inkomsten en winsten, meestal 'belastingparadijzen' genoemd. Conform de beleidslijnen van de OESO, stelt de federale overheid meer bepaald aan een land voor om zulk akkoord te sluiten wanneer er geen ruimer belastingverdrag met dit mogelijke partnerland bestaat of indien de bilaterale economische betrekkingen beperkt zijn.

Dit soort akkoorden betreft de fiscale inlichtingen die "naar verwachting relevant zijn" voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de interne regelgeving van de verdragspartijen met betrekking tot de belastingen waarop de akkoorden van toepassing zijn. Het voorliggende akkoord is van toepassing op de bestaande "belastingen van elke soort en benaming". Het akkoord voorziet in 1° de uitwisseling van zulke informatie op verzoek en 2° de mogelijke aanwezigheid van buitenlandse ambtenaren bij belastingcontroles, mits een duidelijke beschrijving van de redenen waarom die aanwezigheid van belang is.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling "Vlaanderen onderhoudt goede relaties met buitenlandse overheden" uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking.

2. Situering

De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de OESO de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Hoewel de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij echter ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffendere aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het "Global Forum" inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het "Global Forum" pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk

en Zwitserland maakte België in eerste instantie voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, paragraaf 5 van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principiële voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

Versnelling van het proces

De Groep van de twintig belangrijkste economieën (G-20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het "Global Forum", werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de "grijze" lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de "grijze" lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model.

Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de "witte lijst" met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (Tax Information Exchange Agreements, TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft gesteld dat indien in belastingverdragen of wijzigende protocollen gewag wordt gemaakt van "belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten", deze bepaling niet alleen beperkt is tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd. Het gaat dus om gemengde verdragen.

De OESO-modeltekst

In de schoot van het "Global Forum" kreeg een werkgroep, samengesteld uit vertegenwoordigers van zowel OESO-lidstaten als niet-leden die de verbintenis zijn aangegaan om zich aan te sluiten bij de OESO-standaard inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, de opdracht een rechtsinstrument te ontwikkelen dat kan worden gebruikt voor het starten van een effectieve uitwisseling van inlichtingen met het oog op het OESO-initiatief inzake schadelijke belastingpraktijken. Het model is de norm voor een effectieve uitwisseling van inlichtingen.

Wanneer het sluiten van een dubbelbelastingverdrag onmogelijk blijkt, kan de uitwisseling van inlichtingen worden geregeld door een akkoord ad hoc waarvan de bepalingen zijn gebaseerd op het OESO-modelakkoord inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden.

Belang voor Vlaanderen

Overeenkomstig artikel 3.1 van het akkoord, is het akkoord in België van toepassing op belastingen van elke soort en benaming die worden geheven ten behoeve van België of van zijn staatkundige onderdelen of lokale overheden.

Het akkoord betreft het geheel van de belastingen die de gefedereerde overheden in België heffen. Hiermee zijn zowel de belastingen bedoeld die zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van

de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gemeenschappen en de gewesten heffen of zouden kunnen heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits er sprake is van 'belastingen van elke soort en benaming' behoren immers ook de potentiële belastingen die zouden worden geheven door de gemeenschappen en de gewesten, tot de werkingssfeer van deze verdragen, op basis van de fiscale autonomie.

Artikel 3.2 van het akkoord met de Caymaneilanden bepaalt bovendien dat de verdragsluitende partijen in onderlinge overeenstemming, eenvoudig via het uitwisselen van nota's, het toepassingsgebied van het akkoord kunnen uitbreiden tot identieke of substantieel soortgelijke belastingen.

3. Inhoud

Het akkoord heeft tot doel inlichtingen uit te wisselen die "naar verwachting relevant zijn" voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving van de overeenkomstsluitende staten met betrekking tot de belastingen die worden vermeld in het akkoord.

Het akkoord is grotendeels gebaseerd op de OESO-modeltekst voor akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen met betrekking tot belastingaangelegenheden. Dat model maakt de internationaal vereiste norm uit voor een effectieve uitwisseling van inlichtingen.

4. Procedureverloop

4.1. Internationaalrechtelijke context en totstandkoming

De Caymaneilanden of Kaaimaneilanden zijn een overzees territorium van het Verenigd Koninkrijk in de zin van de British Overseas Territories Act 2002. Het beschikt over verregaande autonomie, met inbegrip van het ius tractandi (recht om verdragen te sluiten), binnen de perken van de Britse Cayman Islands Constitution Order 2009. Zo kunnen deze eilanden onder meer ook TIEA's sluiten.

Op 18 maart 2009 verzocht het Ministerie van Financiën van de Caymaneilanden onderhandelingen te voeren met het oog op het sluiten van een TIEA. België stuurde op 16 juni 2009 een ontwerp van akkoord. De Caymaneilanden stuurden op hun beurt een e-mail met hun model van TIEA.

Naar aanleiding van een aantal adviezen van de Raad van State in soortgelijke dossiers, met betrekking tot het gemengde karakter, deelde de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën op 25 november 2010 mee dat de onderhandelingen over DBV's en TIEA's waren opgeschort. Op 6 december 2012 verklaarde de FOD Financiën klaar te zijn om de onderhandelingen verder te

zetten. Een nieuw ontwerp dat rekening houdt met de recente wijzigingen in het Belgisch intern recht inzake het bankgeheim, werd verzonden. Ook werd medegedeeld dat de gefedereerde entiteiten betrokken moesten worden bij de onderhandelingen. De Caymaneilanden stemden in met het nieuwe ontwerp. Het ontwerp van TIEA werd geparafeerd op 15 april 2013.

De FOD Financiën beschouwt dit als een prioritair dossier aangezien er momenteel geen ander instrument bestaat tussen België en de Caymaneilanden dat uitwisseling van inlichtingen mogelijk maakt.

Sinds een aantal adviezen van de Raad van State uit 2010 worden TIEA's, net als DBV's, in beginsel als gemengde verdragen beschouwd. Op basis van die adviezen van de Raad van State legde de Werkgroep 'gemengde verdragen' (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), tijdens zijn vergadering d.d. 24 mei 2013 het gemengde karakter vast. De ICBB heeft deze beslissing van de WGV op 29 augustus 2013, via de schriftelijke procedure, stilzwijgend bekrachtigd.

De effectieve ondertekening gebeurde in George Town op 24 april 2014. Voor België vond de ondertekening plaats volgens ondertekeningsformule 2 van de ICBB, één ondertekening namens alle overheden door de Belgische ambassadeur te Kingston, Jamaica, wiens ressort zich uitstrekt tot de Caymaneilanden.

4.2. Het advies van de strategische adviesraden

(p.m. advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen)

4.3. Het advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

(p.m.)

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1 beschrijft het doel en de werkingssfeer van het akkoord. Via hun bevoegde overheden verlenen de overeenkomstsluitende staten elkaar bijstand door gegevens uit te wisselen die "naar verwachting relevant zijn" voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van hun nationale wetgeving met betrekking tot de in het akkoord bedoelde belastingen. De bijstand omvat in elk geval de inlichtingen waarvan wordt verwacht dat zij relevant zullen zijn voor de bepaling, de tenuitvoerlegging of de invordering van de beoogde belasting, alsook voor de onderzoeken of vervolgingen die daarmee verband houden. De bijstand heeft betrekking op elke persoon die in één van de beide overeenkomstsluitende staten is onderworpen aan de bedoelde belasting.

De norm van "waarschijnlijke relevantie" heeft tot doel te verzekeren dat de gegevensuitwisseling zo ruim mogelijk is, waarbij evenwel duidelijk wordt aangegeven dat het de partijen niet vrij staat om naar inlichtingen te hengelen of te vragen naar informatie waarvan het weinig waarschijnlijk is dat zij relevant zal zijn voor de opheldering van de fiscale toestand van een belastingplichtige.

Het feit dat de werkelijke relevantie van de inlichtingen pas definitief kan worden beoordeeld nadat de verzoekende partij ze heeft ontvangen, mag op zich geen voldoende reden zijn voor de aangezochte partij om de informatie niet te verstrekken. Het is bovendien niet noodzakelijk dat er aanwijzingen van belastingfraude in het dossier voorkomen. Het volstaat dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de inlichtingen relevant zijn.

Artikel 2 betreffende het rechtsgebied stelt dat de aangezochte partij niet verplicht is inlichtingen te verstrekken die niet in het bezit zijn van haar overheden of die noch in het bezit zijn van of verkrijgbaar zijn door personen die zich binnen het rechtsgebied van die partij bevinden.

Het woord "overheden" moet ruim worden geïnterpreteerd. Naast de belastingdiensten worden ook alle openbare diensten, instellingen en inrichtingen bedoeld die verplicht zijn hun beschikbare informatie te verstrekken aan ambtenaren die belast zijn met de vestiging of de invordering van belastingen.

De verplichting om gegevens mee te delen wordt niet beperkt door de woonplaats of de nationaliteit van de persoon waarmee de inlichtingen verband houden of van de persoon die in bezit is van de inlichtingen.

Artikel 3 bepaalt de belastingen waarop het akkoord van toepassing is. Voor België betreft het belastingen van elke soort en benaming die worden geheven ten behoeve van België en van de staatkundige onderdelen of plaatselijke publiekrechtelijke lichamen.

Artikel 4 geeft een aantal gebruikelijke definities zoals "vennootschap", "bevoegde autoriteit" (voor België betreft het de federale minister van Financiën of van de regering van een gewest en/of van een gemeenschap, of diens vertegenwoordiger), "inlichtingen", "persoon" en "belasting". Het gaat doorgaans om gebruikelijke definities. Een aantal begripsomschrijvingen komen eveneens voor in de algemene belastingovereenkomsten die betrekking hebben op de inkomstenbelastingen.

Artikel 5 betreft de uitwisseling van inlichtingen op verzoek.

De algemene regel is overeenkomstig paragraaf 1 dat de aangezochte partij op verzoek inlichtingen moet verstrekken. Het is duidelijk dat het akkoord enkel van toepassing is op de uitwisseling van de gevraagde informatie die betrekking heeft op een specifieke controle, een specifiek verhoor of onderzoek, en niet op de automatische of spontane gegevensuitwisseling. De OESO wilde gerichte normen voor de uitwisseling van inlichtingen die in de hele wereld kunnen worden toegepast en die door alle financiële centra en alle "belastingparadijzen" kunnen worden goedgekeurd. De OESO-modeltekst wil daarom een passend evenwicht bereiken tussen enerzijds de noodzaak om de toegang tot betrouwbare financiële inlichtingen vast te leggen, en anderzijds de noodzaak om te vermijden dat de economie van de betrokken staten lasten zouden worden opgelegd op het vlak van fiscale discipline die deze landen te zwaar en zelfs irrealistisch zouden beschouwen.

De inlichtingen moeten worden uitgewisseld ongeacht of de aangezochte partij die informatie nodig heeft voor haar eigen belastingdoeleinden. Deze bepaling is noodzakelijk. Indien er wel een fiscaal belang zou zijn vereist in hoofde van de aangezochte partij, zou de gegevensuitwisseling ondoeltreffend kunnen worden. Het is echter niet nodig dat het gaat om een belastingaangelegenheid waarbij sprake is van een opzettelijke handeling.

Paragraaf 2 preciseert dat de aangezochte partij alle middelen moeten aanwenden om de gevraagde informatie te verkrijgen en zich niet mag beperken tot inlichtingen die in het bezit zijn van haar belastingadministratie.

Paragraaf 3 bepaalt dat de aangezochte partij gegevens moet verstrekken in de vorm van getuigenverklaringen of voor echt verklaarde afschriften van oorspronkelijke stukken, voor zover dat op grond van haar wetgeving is toegestaan.

Paragraaf 4 is conform met de recente wijzigingen die in het Belgisch intern recht inzake het bankgeheim werden aangebracht. Deze paragraaf stelt dat informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling of een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van een vertegenwoordiger of een vertrouwenspersoon, geen reden mag zijn om inlichtingen niet te verstrekken. De

aangezochte partij moet ook inlichtingen verstrekken met betrekking tot de eigendom van vennootschappen, partnerships, trusts, stichtingen en andere stelsels.

Paragraaf 5 somt op welke gegevens het verzoek om inlichtingen moet bevatten.

Paragraaf 6 bepaalt dat de aangezochte partij de informatie zo vlug mogelijk moet verstrekken.

Artikel 6 regelt de belastingcontroles in het buitenland. De aangezochte partij kan, zonder dat zij daartoe is verplicht, vertegenwoordigers van de verzoekende partij de toelating geven om op haar grondgebied personen te ondervragen en documenten te raadplegen met schriftelijke toestemming van de betrokken personen. De aangezochte partij mag de voorwaarden bepalen waaronder de controles plaatsvinden. De vertegenwoordigers van de verzoekende partij kunnen geen dwangbevoegdheid uitoefenen om inlichtingen van personen te verkrijgen.

Overeenkomstig paragraaf 2 kan de aangezochte partij ook toestaan dat vertegenwoordigers van de andere partij aanwezig zijn bij een belastingcontrole die de aangezochte partij op haar grondgebied uitvoert.

Paragraaf 3 legt de te volgen procedure vast.

Artikel 7 bepaalt in welke gevallen de aangezochte partij mag weigeren de gevraagde inlichtingen te verstrekken:

- wanneer de verzoekende partij ingevolge haar eigen recht de inlichtingen niet zou kunnen verkrijgen wanneer het verzoek niet conform het akkoord is;
- wanneer de inlichtingen een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen;
- wanneer het bekendmaken van de informatie in strijd zou zijn met de openbare orde;
- wanneer door de inlichtingen de toepassing mogelijk wordt van een bepaling van de belastingwetgeving van de verzoekende partij die discriminatie inhoudt.

Een verzoek kan niet worden afgewezen wanneer de belastingvordering wordt betwist.

Artikel 8 legt het vertrouwelijk karakter van de verkregen informatie vast. De inlichtingen mogen ter kennis worden gesteld van andere personen, entiteiten of overheden met de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de bevoegde overheid van de aangezochte partij.

Artikel 9 bepaalt welke partij de kosten van de bijstand draagt. De aangezochte partij neemt in principe de indirecte kosten (activiteiten van ambtenaren, afschriften van documenten, ...) ten laste. Directe kosten die specifiek zijn gemaakt (bijvoorbeeld het inschakelen van externe raadgevers) worden gedragen door de verzoekende partij.

De bevoegde overheden kunnen evenwel geval per geval onderling overeenkomen de kosten anders te verdelen.

Artikel 10 stelt dat de partijen alle wetgevende maatregelen nemen die nodig zijn om te voldoen aan en ter uitvoering van de verdragsbepalingen.

Artikel 11 bepaalt dat de vragen om inlichtingen en antwoorden worden opgesteld in het Engels.

Artikel 12 bepaalt dat de mogelijkheden tot bijstandsverlening niet worden beperkt door de mogelijkheden die voortkomen uit bestaande internationale akkoorden of andere regelingen tussen de overeenkomstsluitende partijen.

Artikel 13 stelt dat de partijen trachten door onderling overleg een oplossing te vinden voor problemen of twijfelgevallen met betrekking tot de interpretatie of de toepassing van het akkoord. De partijen zoeken ook naar overeenstemming over de te volgen procedures. Contacten tussen de partijen moeten niet per se langs de diplomatieke weg verlopen.

Artikel 14 bepaalt dat het akkoord in werking treedt wanneer de partijen elkaar hebben meegedeeld dat hun interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het akkoord vinden toepassing op de datum van inwerkingtreding wat strafrechtelijke belastingzaken betreft. Voor andere belastingaangelegenheden zal het akkoord van toepassing zijn op de datum van inwerkingtreding, maar alleen met betrekking tot belastbare tijdperken die aanvangen op of na die datum, of indien er geen belastbaar tijdperk is, op alle belastingvorderingen die op of na die datum ontstaan.

Artikel 15 biedt elke partij de mogelijkheid om het akkoord schriftelijk of via diplomatieke weg te beëindigen. De beëindiging wordt van kracht op de eerste dag van de maand die volgt op het verstrijken van een periode van zes maanden na de datum waarop de andere partij de kennisgeving van beëindiging heeft ontvangen. Verzoeken die worden ontvangen tot de datum van beëindiging worden behandeld in overeenstemming met de bepalingen van het akkoord. De partij die het akkoord opzegt, blijft gebonden door artikel 8 met betrekking tot alle inlichtingen die ingevolge het akkoord werden verkregen.

De authentieke tekst van het TIEA is opgemaakt in het Engels. Daarom wordt daarnaast ook een Nederlandse vertaling voorgelegd aan het Vlaams Parlement.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Bart Tommelein